

Tartalomjegyzék

A legszebb magyar mesék

Tehérlófia	14
A csulamadár	24
A deszkavári királyfi	28
A táltes kecske	44
A vörös tehén	54
Az égig érő fa	60
Erős János	72
A táltos lo	84
Királyfi, Kés Miklós	90
Hóza királyfi	101
Szép Cseresznye	117
Táltos Jankó	120

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.
 Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való citálás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-615-5913-45-7
 ISSN 2498-8383

Illusztráció: Fekete Szabolcs
 Kiadás éve: 2019
 Felelős kiadó: Roland Kiadó

Roland

Tartalomjegyzék

Fehérlófia	4
A csudamadár	14
A deszkavári királyfi	28
A táltos kecske	44
A vörös tehén	54
Az égig érő fa	60
Erős János	72
Kié a táltos ló.....	84
Királyfiú Kis Miklós.....	90
Rózsa királyfi	102
Szép Cerceruska.....	112
Táltos Jankó	120

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl volt, volt a világon egy fehér ló. Ez a fehér ló egyszer megellett, lett neki egy fia, azt hét esztendeig szoptatta, akkor azt mondta neki:

— Látod, fiam, azt a nagy fát?

— Látom.

— Eredj fel annak a legtetejébe, húzd le a kérgét.

A fiú felmászott, megpróbálta, amit a fehér ló mondott, de nem tudta megtenni. Akkor az anyja megint szoptatta hét esztendeig, megint felküldte egy még magasabb fára, hogy húzza le a kérgét. A fiú le is húzta. Erre azt mondta neki a fehér ló:

— No, fiam, már látom, elég erős vagy. Hát csak eredj el a világra, én meg megdöglöm.

Azzal megdöglött. A fiú elindult világra. Amint ment, mendegélt, előtalált egy rengeteg erdőt, abba be is ment. Csak bódorgott, csak bódorgott, egyszer egy emberhez ért, ki a legerősebb fákat is úgy nyűtte, mint más ember a kendert.

— Jó napot adjon Isten! – mondja Fehérlófia.

— Jó napot, te kutya! Hallottam hírének annak a Fehérlófiának, szeretnék vele megbirkózni.

— Gyere no, én vagyok!

Megbirkóztak. De alig csavarított egyet Fehérlófia Fanyúvön, mindjárt a földhöz vágta.

— Már látom, hogy erősebb vagy, mint én – mondja Fanyúvő. – Hanem tegyük össze a kenyereket, végy be szolgálatodba.

Fehérlófia befogadta, már itt ketten voltak. Amint mennek, mendegélnek, előtalálnak egy embert, aki a követ úgy morzsolta, mint más ember a kenyeret.

— Jó napot adjon Isten! – mondja Fehérlófia.

— Jó napot, te kutya! Hallottam hírének annak a Fehérlófiának, szeretnék vele megbirkózni.

— Gyere no, én vagyok!

Megbirkóztak. De alig csavarított Fehérlófia Kőmorzsolón hármát-négyet, mindjárt a földhöz vágta.

— Már látom, hogy teellened nem csinálhatok semmit – mondja Kőmorzsoló. – Hanem tudod mit, végy be szolgálatodba, hű szolgád leszek halálig.

Fehérlófia befogadta; már itt hárman voltak. Amint mentek, mendegéltek, előtaláltak egy embert, aki a vasat úgy gyúrta, mint más ember a tésztát.

— Jó napot adjon Isten! – mondja neki Fehérlófia.

— Jó napot, te kutya! Hallottam hírének annak a Fehérlófiának, szeretnék vele megbirkózni.

— Gyere no, én vagyok!

Sokáig birkóztak, de nem bírtak egymással, hol egyik, hol másik kerekedett felül.

Utoljára Vasgyúró gáncsolat vetett, földhöz vágta Fehérlófiát, erre ez is megharagudott, felugrott, s úgy vágta a földhöz Vasgyúró, hogy majd oda ragadt. Ezt is szolgálatába fogadta; már itt négyen voltak.

Amint tovább mennek, mendegélnek, rájuk esteledett, ők is megtelepedtek, kunyhót csináltak. Másnap azt mondja Fehérlófia Fanyűvőnek:

— No, te maradj itt, főzz kását, mink elmegyünk vadászni.

Elmentek. De alighogy tüzet rakott s a kásafőzéshez fogott Fanyűvő, ott termett egy kis ördög; maga nagyon kicsi volt, de a szakálla a földet érte. Fanyűvő nem tudott hova lenni ijedtében, mikor meglátta, hát még mikor rákiáltott:

— Én vagyok Hétszűnyű Kapanyányimonyók, add ide a kását, vagy a hátadon eszem meg!

Fanyűvő mindjárt odaadta. Hétszűnyű Kapanyányimonyók megette, azzal visszaadta az üres bográcsot. Mikor hazajöttek a cimborák, nem volt semmi enivaló, megharagudtak, jól eldöngették Fanyűvőt, de az nem mondta meg, hogy miért nincs kása.

Másnap Kőmorzsoló maradt otthon. Amint kezdte főzni a kását, odament őhöz is Hétszűnyű Kapanyányimonyók, és kérte a kását:

— Ha ide nem adod, a hátadon eszem meg!

De Kőmorzsoló nem adta, Hétszűnyű Kapanyányimonyók sem vette tréfára a dolgot, lenyomta a földre, hátára tette a bográcsot, onnan ette meg a kását.

Mikor a többi három hazafelé ment, Fanyűvő előre nevette a dolgot, mert tudta, hogy Kőmorzsolótól is elveszi a kását Hétszűnyű Kapanyányimonyók. Harmadnap Vasgyúró maradt otthon. De a másik kettő se neki, se Fehérlófiának nem kötötte az orrára, mért maradtak két nap kása nélkül. Ahhoz is odament Hétszűnyű Kapanyányimonyók, kérte a kását, s hogy nem adta, a meztelen hasáról ette meg. Amint a többi három hazajött, ezt is jól elpáholták.

Fehérlófia nem tudta, mért nem csinált egyik se kását. Negyednap maga maradt otthon. A többi három egész nap csak nevetett Fehérlófián, tudták, hogy ahhoz is odamegy Hétszűnyű Kapanyányimonyók. Csakugyan oda is ment, de bezzeg megjárta, mert Fehérlófia megkötözte szakállánál fogva egy nagy fához. Amint a három cimborá hazaért, feltálalta a kását. Amint jóllaktak, megszólalt Fehérlófia:

— Gyertek csak, mutatok valamit.

Vezette volna őket a fához, amelyikhez Hétszűnyű Kapanyányimonyókat kötötte, hát látja, hogy nincs ott, hanem elvitte a fát is magával. Mindjárt elindultak a nyomon.

Mindég mentek hét nap, hét éjjel, akkor találtak egy nagy lyukat, amelyen a másvilágra ment le Hétszűnyű Kapanyányimonyók. Tanakodtak, mitévők legyenek, utoljára arra határoztak, hogy lemennek.

Fanyűvő font egy kosarat, csavart egy hosszú gúzszt a faágakból, s azon leeresztette magát. De meghagyta, hogy húzzák fel, ha megrántja a kötelet. Alig ért le negyedrésszére a mélységnek, megijedt, felhúzatta magát.

— Majd lemegyek én – mondja Kőmorzsoló.

De harmadrészéről az útnak ő is visszahúzatta magát. Azt mondja Vasgyúró:

— Ejnye, be gyávák vagytok! Eresszetek le engem! Nem ijedek én meg ezer ördögtől sem! Le is ment fele útjáig, de tovább nem mert, hanem megrángatta a gúzst, hogy húzzák fel. Azt mondja Fehérlófia:

— Eresszetek le engem is, hadd próbáljak szerencsét!

Bezzeg nem ijedt ez meg! Lement a másvilágra, kiszállt a kasból, elindult széjjelnézni. Amint így kódorog előre-hátra, meglát egy kis házat, bemegy belé, hát kit lát? Nem mást, mint Hétszűnyű Kapanyányimonyókot. Ott ült a kuckóban, kenegette a szakállát meg az állát valami zsírral; a tűzhelyen ott főtt egy nagy bogrács kása.

— No, manó – mondja neki Fehérlófia –, csakhogy itt vagy! Másszor te akartad az én kását megenni a hasamról, majd megeszem én most a tiédet a te hasadról.

Azzal megfogta Hétszűnyű Kapanyányimonyókot, a földhöz vágta, hasára öntötte a kását, úgy ette meg, azután kivitte a házból, egy fához kötötte, odább ment. Amint megy, mendegél, előtalál egy várat rézmezővel, rézerdővel körülvéve. Amint meglátta, mindjárt bement belé; odabent egy gyönyörű királykisasszonyt talált, aki nagyon megijedt, amint őt meglátta.

— Mit keresel itt, felvilági ember, ahol még a madár se jár?

— Hát biz én – felelt Fehérlófia – egy ördögöt kergettem.

— No, most jaj neked! Az én uram háromfejű sárkány, ha hazajön, agyonvág. Bújj el hamar!

— Nem bújok biz én, megbirkózom én vele.

Arra a szóra ott termett a sárkány.

— No, kutya – mondja Fehérlófiának –, most meg kell halnod! Hanem viaskodjunk meg a rézmezőmön!

Meg is viaskodtak. De Fehérlófia mindjárt a földhöz vágta a sárkányt, s levágta mind a három fejét. Azzal visszament a királykisasszonyhoz. Azt mondja neki:

— No, most már megszabadítottalak, királykisasszony, gyere velem a felvilágra!

— Jaj, kedves szabadítóm – felel a királykisasszony –, van nekem idelent két testvérem, azokat is egy-egy sárkány rabolta el; szabadítsd meg őket, neked adja az édesatyám a legszebb leányát meg fele királyságát.

Elindultak hát megkeresni. Amint mennek, találnak egy várat ezüstmezővel, ezüsterdővel körülvéve.

— No, itt bújj el az erdőben – mondja Fehérlófia –, én majd bemegyek.

A királykisasszony elbújt, Fehérlófia meg megindult befelé. Odabent egy még szebb királykisasszonyt talált, mint az első. Az nagyon megijedt, ahogy meglátta, s rákiáltott:

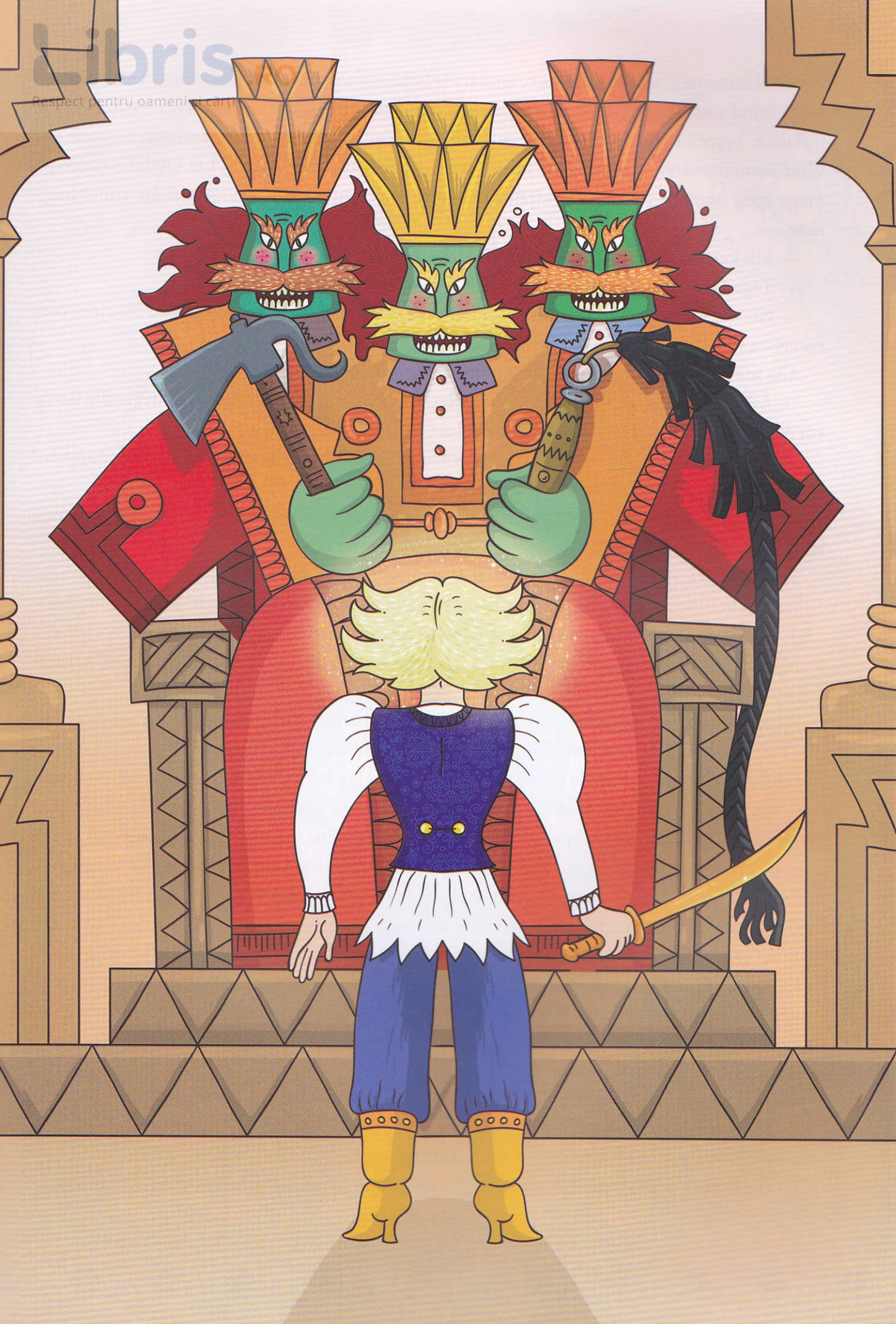
— Hol jársz itt, felvilági ember, hol még a madár se jár?

— Téged jöttem megszabadítani.

— No, akkor ugyan hiába jöttél, mert az én uram egy hatfejű sárkány, ha hazajön, összemorzsol.

Már ott is termett a hatfejű sárkány. Amint meglátta Fehérlófiát, mindjárt megismerte.

— Hej, kutya – mondja neki –, te ölted meg az öcsémet, ezért meg kell halnod! Hanem gyere az ezüstmezőmre, viaskodjunk meg!

Azzal kimentek, soká viaskodtak, utoljára is Fehérlófia győzött, földhöz vágta a sárkányt, levágta mind a hat fejét. Azután magához vette mind a két királykisasszonyt, s így hárman útnak indultak, hogy a legfiatalabbat is megszabadítsák. Amint mennek, mendegélnek, találnak egy várat aranymezővel, aranyerdővel körülvéve. Itt Fehérlófia elbűjtatta a két királykisasszonyt, maga meg bement a várba. A királykisasszony majd meghalt csodálkozásában, amint meglátta.

— Mit keresel itt, ahol még a madár se jár? – kérdi tőle.

— Téged jöttem megszabadítani – felelt Fehérlófia.

— No, akkor hiába fáradtál, mert az én uram egy tizenkét fejű sárkány, aki ha hazajön, öszszeviszsa tör.

Alig mondta ezt ki, rettenetes nagyot mennydörgött a kapu.

— Az én uram vágta a buzogányát a kapuba – mondja a királykisasszony –, mégpedig tizenkét mérföldről. De azért ebbe a nyomba itt lesz. Bújj el hamar!

De már akkor ha akart volna, se tudott volna elbújni Fehérlófia, mert a sárkány betoppant. Amint meglátta Fehérlófiát, mindjárt megismerte.

— No, kutya, csakhogy itt vagy! Megölted két öcsémet, ezért, ha ezer lelked volna is, meg kellene halnod! Hanem gyere aranymezőmre, birkózzunk meg!

Nagyon soká viaskodtak, de nem tudtak semmire se menni. Utoljára a sárkány belevágta Fehérlófiát térdig a földbe; ez is kiugrik, belevágja a sárkányt derékig; a sárkány kiugrik, belevágja Fehérlófiát hónaljig; már itt Fehérlófia nagyon megharagudott, kiugrott, s belevágta a sárkányt, hogy csak a feje látszott ki, erre kikapta a kardját, levágta a sárkánynak mind a tizenkét fejét.

Azután visszament a várba, elvitte magával mind a három királykisasszonyt. Elérkeztek ahhoz a kosárhoz, amelyiken Fehérlófia leereszkedett, próbálgatták minden módon, hogy férhethéneek bele mind a négyen, de sehogy se boldogultak. Így hát Fehérlófia egyenként felhúzatta a három királykisasszonyt, ő maga meg várta, hogy érte is eresszék le a kosarat. Csak várt, csak várt, három nap, három éjjel mindig várt. Várhatott volna szegény akár ítéletnapig is. Mert amint a három szolga felhúzta a három királykisasszonyt, arra határozták, hogy ők magok veszik el a három királykisasszonyt, s nem eresztik le megint a kosarat Fehérlófiáért, hanem ott hagyják őt a másvilágon. Mikor Fehérlófia már nagyon megunt a várakozást, kapta magát, elment onnan nagy búslakodva. Alig ment egy kicsit, előfogta egy nagy záporosó, ő is hát belhúzta magát a szűrébe, de hogy úgy is ázott, elindult valami fedelet keresni, ami alá behúzódjék. Amint így vizsgálódik, meglát egy griffmadárfészket három fiókgriffmadárral; ezt nemcsak hogy el nem szedte, de még betakarta a szűrével, maga meg bebújt egy bokorba. Egyszer csak jön haza az öreg griffmadár.

— Hát ki takart be benneteket? – kérdi a fiaitól.

— Nem mondjuk meg, mert megöled.

— Dehogy bántom! Nem bántom én, inkább meg akarom neki hálálni.

— Ott fekszik a bokor mellett, azt várja, hogy elálljon az eső, hogy levehesse a szűrét rólunk.

Odamegy a griffmadár a bokorhoz, kérdezi Fehérlófiától:

— Mivel háláljam meg, hogy megmentetted fiaimat?

— Nem kell nekem semmi – felel Fehérlófia.

— De csak kívánj valamit; nem mehetsz úgy el, hogy meg ne háláljam.

— No, hát vigyél fel a felvilágra!

Azt mondja rá a griffmadár:

— Hej, ha ezt más merete volna kívánni, tudom, nem élt volna egy óráig; de neked megteszem; hanem eredj, végy három kenyeret meg három oldal szalonnát; kösd a kenyeret jobbról, a szalonnát balról a hátadra, s ha jobbra hajlok, egy kenyeret, ha balra, egy oldal szalonnát tégy a számba. Ha nem teszel, levetlek.

Fehérlófia éppen úgy tett mindent, ahogy a griffmadár mondta.

Elindultak azután a felvilágra. Mentek jó darabig, egyszer fordult a griffmadár jobbra, akkor beletett a szájába Fehérlófia egy kenyeret, aztán balra, akkor meg egy oldal szalonnát. Nemsokára megint megevett egy kenyeret meg egy oldal szalonnát, azután az utolsót is megette. Már látták a világosságot idefent, hát egyszer csak megint fordítja a griffmadár balra a fejét. Fehérlófia kapta a bicskáját, levágta a bal karját, azt tette a griffmadár szájába. Azután megint fordult jobbra a madár, akkor a jobb lábászárát adta neki.

Mire ezt is megette, felértek. De Fehérlófia nem tudott se té, se tova menni, hanem ott feködött a földön, mert nem volt se keze, se lába. Itt benyúl a griffmadár a szárnya alá, kihúz egy üveget tele borral. Odaadja Fehérlófiának.

— No – mondja neki –, amiért olyan jószívű voltál, hogy kezed-lábad a számba tetted, itt van ez az üveg bor, idd meg.

Fehérlófia megitta. Hát lelkem teremtetted – tán nem is hinnétek, ha nem mondanám –, egyszerre kinőtt keze-lába! De még azonfelül hétszer erősebb lett, mint azelőtt volt. A griffmadár visszarepült az alvilágba. Fehérlófia meg útnak indult, megkeresni a három szolgáját. Amint megy, mendegél, előtalál egy nagy gulyát. Megszólítja a gulyást:

— Kié ez a szép gulya, hé?

— Három úré: Vasgyúró, Kómorzsoló és Fanyűvő uraké.

— No, hát mutassa meg kend, hol laknak.

A gulyás útba igazította, el is ért nemsokára a Vasgyúró kastélyához, bement belé, hát majd elvette a szeme fényét a nagy ragyogás, de ő csak ment beljebb. Egyszer megtalálta Vasgyúrót, aki mikor meglátta Fehérlófiát, úgy megijedt, hogy azt se tudta, leány-e vagy fiú. Fehérlófia megfogta, kihajította az ablakon, hogy mindjárt szörnyethalt. Azután fogta a királykisasszonyt, vezette Kómorzsolóhoz, hogy majd azt is megöli, de az is meg Fanyűvő is meghalt ijedtében, mikor megtudta, hogy Fehérlófia feljött a másvilágról. Fehérlófia a három királykisasszonyt elvezette az apjukhoz.

Az öreg király rettenetesen megörült, amint a leányait meglátta. S hogy megtudta az egész esetet, a legfiatalabbat Fehérlófiának adta fele királyságával együtt. Nagy lakodalmat csaptak, s még máig is élnek, ha meg nem haltak.

